

ΑΘΑΝΑΣΙΑ.

Στὸ μνήμα μέσα τὸν νεκρὸ μὴ κλαῖτε, οἱ πονεμένοι,
Καὶ μὴ τὸν λέτε δυστυχῇ·
Ὅχι δὲν ἔμεινε ἡ ψυχὴ
Στὰ χώματα κλεισμένη.

Λέτε τῆς Μουσας τὸν υἱό! μὲ τὴ γλυκεῖά μορφή του,
Μὲ τὴ ματιὰ καὶ μὲ τὸ νοῦ
Πρὸς τὸ βασίλειο τ' οὐρανοῦ
Τινάζει τὴν ψυχὴ του.

Τὴ σέλει, μέλισσα τοῦ νοῦ, μιὰ ιδέα νὰ κυνηγήσῃ
Καὶ νὰ τὴν φέρῃ εἰς τὸ χαρτί.
Ἄν ᾔηναι ἡ σάρκα του θνητῇ,
Τὸ πνεῦμά του θὰ ζήσῃ.

Γ. Χ. Ζ.

Η ΝΕΟΤΗΣ ΤΟΥ ΡΑΦΑΗΛΟΣ.

Ὁ Ῥαφαὴλ Σάνσιος γεννηθεὶς ἐν Οὐρβίνῳ τοῦ Ῥω-
μαϊκοῦ Κράτους περὶ τὰ τέλη τοῦ δεκάτου πέμπτου
αἰῶνος, ἦτο υἱὸς ταπεινοῦ ζωγράφου, ἀσχολουμένου
κυρίως εἰς τὸ ζωγραφεῖν τὰ ἐξ ἀργίλλου σκευῆ.

Απὸ μικρᾶς λοιπὸν ἡλικίας διδασκόμενος ὑπὸ
τοῦ αὐστηροῦ πατρὸς του ἐμάνθανε νὰ ζωγραφί-
ζῃ ἐπὶ ἀγγείων μικρῶν τε καὶ μεγάλων πτηνά

τε καὶ ἄνθη καὶ παντοδαπὰς ἄλλας εἰκόνας· καὶ
ὅμως τὸ παιδίον ἐδείκνυε πρῶτον τινὰ εὐφυΐαν,
καὶ ἡ γραφὴ αὐτοῦ, εὐστροφὴς κατὰ τὸν χρο-
ματισμὸν καὶ τὴν ὀρθότητα τῶν σχεδίων, προήγ-
γελλεν ὀξύνοιαν καὶ μεγαλοφυΐαν.

Ὁ γέρον Σάνσιος, ἐπιζήτητος καὶ ὀνομαστός εἰς
τὸ Δουκάτον τοῦ Οὐρβίνου, ἔβλεπε καθ' ἡμέραν
εὐδοκιμοῦσαν τὴν ἐντιμὸν βιομηχανίαν του καὶ ἐ-
λάμβανε πανταχόθεν παραγγελίας, ἀλλ' ἡγάπα τὴν
ποσότητα μᾶλλον ἢ τὴν ποιότητα τῆς ἐργασίας,
καὶ ὁ Ῥαφαῆλος, ὅτε, ἐμπνεόμενος ἐν ἀγνοίᾳ αὐ-
τοῦ ὑπὸ ἀληθοῦς εὐφυΐας, ἐφρόντιζε νὰ τελειο-
ποιῇ καὶ νὰ καλλύνῃ τὰ ζωγραφήματα, ἐπεπλήρ-
τετο αὐστηρότατα ὑπὸ τοῦ πατρὸς, διότι τὸ συμ-
φέρον ὑπῆρχεν εἰς τὴν ταχύτητα καὶ οὐχὶ εἰς τὸ
τέλειον τῆς ἐργασίας.

Ἀλλὰ τὸ νέον ἑλαττήριον, ὅσῳ πιέζεται, τοσοῦ-
τον ἐκτείνεται, καὶ τοιοῦτον εἶναι τὸ ἄλμα τῆς νεα-
ρᾶς μεγαλοφυΐας. Ὁ Ῥαφαῆλος, μόλις τότε διωδε-
καετῆς, ἤσθάνετο ἐν αὐτῷ ἀναπτυσσομένην μὲν τὴν
ὁρμὴν τῆς διανοίας, φλογίζομένην δὲ παραδόξως
τὴν καρδίαν του, ἀλλ' ἐσιώπα, ὁ δὲ πατὴρ οὐδὲ
κἂν ὑπώπτευσεν ὑπὸ τίνος δυνάμεως ἀκρατήτου κα-
τείχετο ὁ υἱὸς του. Δύο μόλις ὥρας εἶχε τὸ παι-
δίον καθ' ἑκάστην ἵνα ἀναπαύηται, καὶ ἐπιτηρού-
μενος ὑπὸ τοῦ ἀδυσωπῆτου πατρὸς, δὲν ἠδύνατο
νὰ ἀφιερώσῃ τὴν γραμμίδα εἰς τὴν ἐντολήν

ἤ τὴν πρώτην, τοῦ φύλακος αὐτοῦ κοιμωμένου. Μόνος τότε εἰς πενιχρόν τι δωμάτιον, κῦχετο πότε νὰ ἰδῇ τὸ γλυκοχάραγμα, ὅπως ἀκολούθησεν τὰς κραταιὰς ἐμπνεύσεις τῆς ψυχῆς του... ἀλλὰ πού ἡδύνατο νὰ ἀσκήσῃ τὴν γραφίδα του; δὲν εἶχεν ὁ θόνην καὶ μόνον ἐπὶ τοῦ τοίχου ἡδύνατο τὸ ταλαίπωρον παιδίον νὰ χαράττῃ τὰ σχέδιά του, νὰ ἐκνογραφήσῃ τινὰ τῶν πλασμάτων του, καὶ ταῦτα ἀναγκαζόμενος νὰ τὰ ἐξαλείφῃ, διότι ἐφοβεῖτο μὴ ἔπατήρ, ἀνακαλύπτων ταῦτα, τὸν τιμωρήσῃ αὐστηρῶς διὰ τὰς ἀνοησίας του, ὡς συνεΐθεε νὰ τῷ λέγῃ.

Ἐν τούτοις ἡ ἀνίκητος ἀνάγκη τοῦ πλάττειν, κρυφαί τις φωνή, ἐπαναλαμβάνουσα πάντοτε αὐτῷ *Πατὴρ! ἡ δόξα σὲ περιμένει!* καὶ ἐνὶ λόγῳ ἡ πλαστουργικὴ ἐκείνη δύναμις, ἥτις καταδιώκει καὶ φλέγει καὶ παρασύρει τὸ πνεῦμα, πάντα ταῦτα συνήρχοντο καὶ διεφλόγιζον τὴν νεανὴν φαντασίαν τοῦ Ραφαήλου. Ἀλλ' ἡ θεία Πρόνοια, ἥτις πρῶτος ἡ βραδεῖα ἔρχεται ἐπικουρος πρὸς τὰς ἐννοούσας αὐτὴν ψυχὰς, δὲν κατέλιπε τὸ παιδίον. Ὁ γέρον Σάνσιος, προσβληθεὶς ὑπὸ ποδαλγίας, ἠναγκάσθη νὰ διαιτᾷται κλινήρης· καὶ ὁ Ραφαήλος, δυνάμενος τότε ν' ἀφῇ ἀντεώτερον εἰς τὰς ἐαυτοῦ ἐμπνεύσεις, ἐφανέρωσεν εἰς τοὺς ἐμπόρους ὅτι αὐτὸς ἦτο ὁ ποιήσας τὰ νέα ταῦτα ἔργα, δι' ἃ ὁ πατήρ του ἐγένετο ἐπιζήτητος, καὶ αἱ παραγγελίαι ἐπολλαπλασιάζοντο. Ἡμέραν δέ τινα, πορευθεὶς εἰς ἐργοστάσιόν τι σιννικῶν ἀγγείων, ἐμελέτησε, χωρὶς νὰ τὸν ἐννοήσῃ τις, τὸν τρόπον, δι' ὧν ταῦτα ἐζωγραφούντο, καὶ μετ' ὀλίγας ἡμέρας ἐπιστρέψας ἀποδίδει εἰς τὸν ἰδιοκτήτην ἐν ἀγγείῳ παρ' αὐτοῦ ληφθέν, ὅπου εἶχεν ἐζωγραφημένην ἐξαισίαν εἰκόνα τῆς Παναγίας τῆς τιμωμένης εἰς τὴν μητρόπολιν τοῦ Οὐρβίνου. Εἰς τὴν εἰκόνα ταύτην τῆς μητρὸς τῶν Ἀγγέλων ὑπῆρχεν ὕψος τι θαυμαστὸν καὶ οὐράνιον, καὶ ὁ Ραφαήλος, λαβὼν ἀμοιβὴν τοῦ ἔργου μεγάλην τινὰ χρημάτων ποσότητα, ἔσπευσε νὰ τὴν δώσῃ εἰς τὸν πατέρα αὐτοῦ, μόλις ἐκ τῆς ἐποδύνου ἀσθενείας ἀναλαμβάνοντα. Ὁ δὲ Σάνσιος ὅστις πρὸ πάντων ἐτίμα τὸ ἀργύριον, ἐπέτρεψε τότε εἰς τὸν υἱὸν του νὰ ἀσχολῇται εἰς τὸ ζωγράφημα τῶν σιννικῶν ἀγγείων, φυλάττων δι' ἐκὺν τὰ ἀργιλλόπλαστα. Ἰδοὺ λοιπὸν ὁ καλὸς Ραφαήλος, μόλις ἔχων τὸν ἴσουλόν τῆς ἡβῆς ἀνθούντα, ἀφίεται ψυχῇ τε καὶ διανοίᾳ εἰς τὰς ἐμπνεύσεις του. Καὶ πρῶτον μὲν ἐζωγράφησεν ἀνὴρ παντοειδῆ καὶ ὁπώρας περικαλλεῖς καὶ πτηνὰ πλουσιόχροα, ἐτόλμησε δὲ μετὰ ταῦτα νὰ εἰκονίσῃ ἱστορικοὺς ἄνδρας, καὶ τοσοῦτον ἔστεψε τὰ δοκίμιά του ἡ ἐπιτυχία, ὥστε πύτχῃσε νὰ ἐγχειρίσῃ σημερινὸν ἀργύριον εἰς τὸν πατέρα, ὅστις καὶ παρὰ θέλησιν ἐπέσθη ὅτι τὸ παιδίον ἡδύνατο ποτε νὰ δοξασθῇ.

Καὶ ἕτερόν τι περιστατικὸν ἐπετάχινε τὴν φήμην τοῦ νεανίου ζωγράφου, ἐπιτρέψαν αὐτῷ τὴν πρὸς τὴν δόξαν πορείαν. Ὁ δούξ τοῦ Οὐρβίνου, ὁ νομαστὸς διὰ τε τὴν πολυτέλειαν καὶ τὰ πλούτη,

ἦν συγγενὴς τοῦ Πάπα Ἀλεξάνδρου, τοῦ 5', καὶ ἐπιδιώκων πᾶσαν περίστασιν ὅπως ἀρέσκῃ εἰς τὸν Πατριάρχην τοῦτον τῆς Δύσεως. Ἀπεφάσισε νὰ προσφέρῃ αὐτῷ πλήρη παρασκευὴν τῶν κατὰ τὴν τράπεζαν ἀναγκασιούτων σιννικῶν ἀγγείων, ἐξ ὧν τὰ δώδεκα, τὰ κυριώτερα, νὰ παριστῶσι ζωγραφημένα ἐπεισόδια τῆς ζωῆς τῆς Θεοτόκου. Ὁ ἰδιοκτήτης τοῦ ἐργαστηρίου τῶν σιννικῶν, γνωρίζων ἤδη τὸν Ραφαήλον, ἐπέτρεψεν αὐτῷ τὴν ζωγραφίαν. Ὁ δὲ νεανίας ἐκθαμβὸς καὶ ἐνθουσιῶν διὰ τὴν προτίμωσιν, ἀφιερῶθη μὲν προτιμότερον εἰς τὰς ψυχικάς του ἐμπνεύσεις, ἀνεζήτη δὲ πρότυπα ἵνα ἐκτελέσῃ ἀξίως τὴν ἐντολήν του. Καὶ τὸ ἐσπέρως περιεφέρετο εἰς τὰς ὄχθας τοῦ Μέτρου, πρὸς ἃς κατέβαινον ἐκ τῆς πλησίον πόλεως αἱ κυραὶ τῆς ἀνωτέρας κοινωνικῆς τάξεως καὶ οἱ κομψότεροι νέοι ἐπιζητοῦντες τὴν δόξον τοῦ ποταμοῦ καὶ ἐπιδεικνύοντες τὰς χάριτας αὐτῶν καὶ τὰ στολίδια. Αὐτὸς δὲ φέρων γραφίδα διὰ τῆς δεξιᾶς καὶ πινάκια διὰ τῆς ἄλλης, ἐδοκίμαζε νὰ ἀρπάσῃ πᾶσαν καλλίστην προτομήν, πᾶν εὐσταλὲς σχῆμα καὶ παρθενικῶς κόσμιον. Ἐπιστρέφων λοιπὸν εἰς τὴν ταπεινὴν κατοικίαν του ἵνα μεταφέρῃ ἐπὶ τῶν σιννικῶν πᾶν ὅ,τι εἶχεν ἀρπάσει ἐκ τῶν φυσιογνωμιῶν, κατῴρθωσεν ἡδὴ νὰ ζωγραφίσῃ τὰ τρία πρῶτα ἐπεισόδια, τὴν γέννησιν, τὴν ἀγωγὴν καὶ τὴν ἡθικὴν ἡλικίαν τῆς θεομήτορος. Καὶ αἱ τρεῖς αὗται εἰκόνες ἦσαν ἀριστουργήματα καλλονῆς ἤδη ἀνθούσης καὶ ἀγνότητος βρεφικῆς δι' ἃ ἐδέχετο πανταχόθεν συγχαρητήρια. Ὁ δὲ Δούξ τοῦ Οὐρβίνου πεισθεὶς ἰδίως ὁμνᾷσιν ὅτι ὁ νεανίας καλλιτέχνης ἐξεπλήρου τοὺς πόθους αὐτοῦ, τὸν ἐνεθάρρυνε διὰ περιποιήσεων θωπευτικῶν καὶ τιμίων. Ἀλλὰ μέλλων νὰ ζωγραφίσῃ ἐπὶ τέλους τὴν ἀειπάρθενον ἐν ὥρᾳ τῆς ὑπερανθρώπου συλλήψεως, τουτέστιν ὅτε ἦτο ἡ καλλίστη πασῶν τῶν ὡραίων Ναζαρηνῶν, ὁ Ραφαήλος δὲν εὗρισκε τύπον ἀξίον νὰ ἐμπνεύσῃ τὴν εὐφυῆν του. Ματαίως δὲ ἐδοκίμαζε πλάττων μορφὰς τελειότητος καὶ ἐπινοήσεως οὐρανόυ, δὲν ἀνακαλυπτέ που τὸ θεῖον ἀριστοῦργημα τῶν ὀνείρων τῆς ἐαυτοῦ μεγαλοφυΐας καὶ ἔσθενε πᾶν ὅ,τι ἐπλαστούργει. Ἐσκόπει μετὰ τοῦτο πάσας τὰς εἰκόνας, πάντα τὰ ἀγάλματα τὰ παριστῶντα τὴν Παρθένον ἐν ταῖς ἐκκλησίαις τῆς πόλεως καὶ τῶν περιχώρων, ἀλλ' οὐδαμοῦ εὗρισκε τὸ ποθοῦμενον καὶ κατεδίκαζεν ἐκὺν εἰς τὴν ἀνικανότητα, ὡς εἶπειν, τοῦ πλάττειν τὸ παραγγελθέν. Ἀλλ' ἡμέραν τινὰ, πρῶτον ἤδη παρετήρησεν εἰς τὸν ἐξώστην τοῦ δουκικοῦ μεγάρου γυναῖκα ἀγγελοπρεπῆ, ἥς ἡ μορφή καὶ τὸ σχῆμα περιεῖχον πᾶν ὅ,τι ἀναγκαῖον πρὸς διάπλασιν τῆς ἐπουρανόυ Νύμφης. Καὶ λαμβάνων εὐθὺς τὴν γραφίδα ἐτοιμάζεται νὰ ἐξασφαλίσῃ τοὺς θαυμασίως ἐντελεῖς χαρακτῆρας, τὸ γλυκὺ καὶ δραστήριον βλέμμα, τὸ παρθενικὸν ἄμα καὶ εὐκολόν σχῆμα, πάσας τέλους τὰς ἐπαγωγὰς χάριτας, τὰς ὑποκρυπτομένας ἐν τῷ καλύμματι τοῦ ἀγνισμοῦ καὶ τῆς

εὐπρεπείας. Ὁ νεαρὸς καλλιτέχνης, παράφορος ὑπὸ χραῖς, ἐσχεδίαζεν ἤδη τὸ ἀριστούργημα, ὅτε ὁ θαυμασιὸς τύπος ἐξέλιπεν εἰς τὰ δωμάτια τοῦ μεγάρου. Ἐρωτᾷ ὅμως τις ἦτο ἡ γήινος θεότης, ἡ ἀναρπάσασα αὐτὸν δίκην ὀνείρου, καὶ μανθάνει ὅτι ἦτο σύζυγος, δευτέρου λέκτρον, τοῦ Δουκὸς τοῦ Οὐρβίνου, τοῦ οἴκου Ῥίμινι, νεανίης οὐδέποτε εἰς τὰ βλέμματα τῶν πολιτῶν ἐπιφαινομένη. Πρώτην φορὰν, εἶπεν ἀνὴρ τις ἐκ τοῦ λαοῦ, φαίνεται σήμερον εἰς τὸν ἐξώστην, ἴσως διότι δὲν ἐπανήλθεν ἐκ τῆς θήρας ὁ δούξ, καὶ ἡ νηπιῖς, ὠφελουμένη ἐκ τούτου, ἐξῆλθεν ἵνα ἀναπνεύσῃ ἀέρα καθαρόν, καὶ ἐπιφανῇ εἰς τοὺς πολίτας, οἵτινες τὴν λατρεύουσι.

Μετ' ὀλίγας ἡμέρας ὁ δούξ ἦλθε νὰ μάθῃ ποῦ ἔφθασεν ὁ νεανίας ζωγράφος, καὶ ἂν εὔρε τὸν ποθοῦμενον τύπον. Ὁ δὲ Ῥαφαήλος δὲν ἠθέλησε νὰ εἰπῇ ὅτι τὸν εὔρεν εἰς τὴν δούκισσαν, εὐλαβοῦμενος αὐτὴν μὴ πάθῃ βασιανιζομένη ὑπὸ τῆς ζηλοτυπίας τοῦ συζύγου, διὰ τὴν ἀδιάκριτον ταύτην ἀποκάλυψιν του, ἀπεκρίθη λοιπὸν ὅτι ἦτο ἀπεγνωσμένος διὰ τὴν εὔρεσιν τοῦ θείου τύπου, καὶ ὅτι ἠναγκάζετο νὰ ἀφήσῃ τὴν γενομένην αὐτῷ πικραγγελίαν. — Ἐγὼ λοιπὸν, τῷ εἶπεν ὁ δούξ, δι' ὅσους δυσπιστίας καὶ μυστηρίου, ἐγὼ νὰ σοὶ δείξω τύπον καλλονῆς ἐξαισίας· θέλεις ἰδεῖ. Ἀύριον τὴν μεσημβρίαν ἐλθε εἰς τὸν οἶκόν μου, ὅσῳ δύνασαι καλῶς ἐνδεδυμένος, ἵνα σὲ παρουσιάσω εἰς τὴν πρώτην κυρίαν τῆς τιμῆς τῆς δουκίσσης, ἥτις θέλει σοὶ ἐπιτρέψει νὰ σχεδιάσῃς, ἐμοῦ παρόντος, τὴν ἀληθῶς οὐράνιον μορφήν της. Ἀλλ' ὀρκίσθητι νὰ τηρήσῃς μυστικὴν τὴν συνέντευξιν, καὶ νὰ μὴ ἀναφέρῃς τὴν ἐλαχίστην λέξιν περὶ ὧσων ἰδῇς καὶ ἀκούσῃς. Σκέφθητι δὲ ἡ παραμικρά ἀρρυσὴν θέλει σὲ στερήσῃ τῆς προστασίας μου καὶ τῆς εὐκαιρίας τοῦ νὰ ἀνείξῃς ὀνομαστὸν στάδιον. Καὶ ὁ Ῥαφαήλ ὑπέσχθη λόγῳ τιμῆς ἐχεμύθειαν ἀκριβή, καὶ ἠτοιμάσθη μετὰ τινος φλογεράς ἀνησυχίας διὰ τὴν συνέντευξιν. Ἐπίστευε δὲ ὅτι ἡ ἐντελής ἐκεῖνη καλλονή, τοσοῦτον μυστηριωδῶς ἀγγελθεῖσα, ἦτο ἡ δούκισσα αὐτή, ἥτις ἐπὶ μίαν στιγμὴν ἐπιφανείσα, τῷ ἐνεποίησε ζωηροτάτην ἐντύπωσιν.

Ἐπορεύθη λοιπὸν εἰς τὸ μέγαρον τοῦ δουκὸς, κατὰ τὴν ὀρισμένην ὥραν, φέρων ἐνδυμα, ἀγγέλλον μὲν τὸ φιλόκαλον καὶ τὸ εὐπορον τοῦ ἤδη διακεκριμένου νέου καλλιτέχνου, καὶ ἅμα τὴν μετριοφροσύνην καὶ τὴν ἀτολμίαν νεανίου τὸ πρῶτον εἰσερχομένου ἐν μεγάρῳ λαμπρῷ, τοῦτο δὲ ἤρεσκεν εἶν τὸν Δούκα καὶ τὸν ἐβεβαίον περὶ τῆς ἐπιτυχίας τῆς συνεντεύξεως. Καὶ ἡ δούκισσα προειδοποιημένη ἤδη, ὑπέσχθη νὰ προσποιηθῇ ὅτι ἦτο κυρία τῆς τιμῆς, καὶ ὅμως δὲν ἠμέλησε τὸν εὐπρεπισμὸν της, θέλουσα νὰ φανῇ εἰς τὸν καλλιτέχνην ἀξία νὰ παραστήσῃ τῶν οὐρανῶν τὴν βασιλίαν. Ὁ δούξ λοιπὸν, λαβὼν τὸν νεανίαν ἐκ τῆς χειρὸς, τὸν ὠδήγησε τρέμοντα ἐν τῇ συγκινήσει αὐτοῦ εἰς τὸ δωμάτιον τῆς δουκίσσης

καὶ τὸ ἐπαγωγὸν τῆς ὠραιότητός της καὶ τῶν χαρίτων τὸ ὑπεράνθρωπον, ἐφάνησαν εἰς τὸ παιδίον προτερήματα τῆς ἀειπαρόνου αὐτῆς, καταβάσσης ἐπὶ τῆς γῆς ἵνα ἐπιδείξῃ τὸν τύπον τῆς θεότητος. Καὶ προσκυνεῖ μὲν ὁ Ῥαφαήλος εὐλαβῶς, ἀλλὰ συγκινεῖται τοσοῦτον, ὥστε ἀδυνατεῖ πρῶτον νὰ εἰπῇ λέξιν, μετὰ μικρὸν δὲ, ἐπιτηδεύς ὠφελούμενος ἐκ τῆς προσποιήσεως τοῦ δουκὸς, τῇ ὁμιλεῖ, ὡς ἂν ὁμιλεῖ κυρίᾳ αὐτῆς, καὶ ἐκφράζει δι' ἐνθουσιασμοῦ εὐφυῖας ἀναπτυσσομένης, τὰς ἐντυπώσεις καὶ τὰ αἰσθήματα, ἅτινα ἐνεποίησεν αὐτῷ ἡ παρουσία της. Τέλος δὲ αἰτεῖ τὴν χάριν ἵνα τῇ ἀδείᾳ τοῦ δουκὸς, προσέλθῃ ἐνίοτε εἰς τὸν θαυμασίον τύπον, καὶ ἀρπάζων διὰ τῆς γραφίδος τὸ κάλλος της, τὸ ἐκτυπώσῃ εἰς τὴν εἰκόνα τῆς θεομήτορος. Ἡ δὲ δούκισσα ἐνοήσασα διὰ τοῦ βλέμματος ὅτι ὁ δούξ ἐδέχετο τὴν αἵτησιν, θαυμάζουσα δὲ καὶ ἅμα συγκινουμένη διὰ τὴν χάριν καὶ τὸ ἀξιοπρεπὲς τῆς ὀψews τοῦ Ῥαφαήλου, διὰ τὸ σπινθηροβόλον βλέμμα καὶ τὴν δραστηρίαν φωνὴν του, τείνει εἰς ἀσπασμὸν τὴν χεῖρά της, δίδουσα αὐτῷ διὰ τῆς ἄλλης ἔγγραφον τὴν ἀδειαν τοῦ ἐπισκέπτεσθαι αὐτὴν, χάριν τοῦ τύπου... ἀλλὰ πάντοτε παρουσία τοῦ δουκὸς· εὐχαρίστησεν δὲ τὸ δοῦκα, διότι ἠτύχησε δι' αὐτοῦ νὰ γνωρίσῃ τὸν ἀγαθὸν καλλιτέχνην, προαναγγέλλουσα τούτῳ στάδιον ἐπιτυχίας καὶ δόξης. — Ἐμψυχούμενος ὑφ' ὑμῶν, κυρία, καὶ τυχὼν τοιοῦτου τύπου, αἰσθάνομαι ἤδη τὴν ἀνάγκην τῆς δόξης ἣν ἐπιθυμῶ νὰ ὀφείλω εἰς ὑμᾶς... καὶ εἰς τὴν ὑψηλότητά του. — Ἔσο βέβαιος, νεανία, ἀπεκρίνατο ὁ Δούξ, ὅτι θέλω σὲ προστατεύει, ἐὰν δὲ, ὡς ἐλπίζω, τὰ δώδεκα θέματα τὰ περιστρεφόμενα εἰς τὸν βίον τῆς Παναγίας, ἦναι ἀξία νὰ δωρηθῶσιν εἰς τὴν Παναγιώτητά του, ἐγὼ ἀναλαμβάνω τὴν περὶ τῆς προαγωγῆς σου φροντίδα. Ἐπάνελθε νὰ μελετήσῃς τὸν τύπον σου, ὅσakis ἔχεις ἀνάγκην, δύνασαι μάλιστα νὰ φέρῃς τὰ ἐργαλεῖά σου ἵνα μεταφέρῃς τὰς χροιάς πιστοτέρας. Ὁ δὲ Ῥαφαήλος κλίνων τὴν κεφαλὴν μετ' εὐλαβείας, εὐχαριστεῖ τὸν Δούκα διὰ τὴν ἐντιμὸν ἀδειαν, καὶ ἀναχωρεῖ τείνων ἔσχατον βλέμμα πρὸς τὴν δούκισσαν, ἥτις τὸν συνοδεύει διὰ βλέμματος συμπαθητικοῦ.

Δύνασθε εὐκόλως νὰ φαντασθῇτε πόσον ἐξήφθη ἡ νεαρά κεφαλὴ τοῦ ζωγράφου. Τοσοῦτον δὲ ἐνεχαράχθη εἰς τὸν νοῦν του ἡ ἐπαγωγὸς τῆς δουκίσσης μορφή, ὥστε αὐτὸς μετέδωκεν ἐπὶ τοῦ σιννικοῦ ἀγγείου πιστοτάτην τὴν εἰκόνα τῶν χαρακτηριστῶν της. Ὁ δούξ ἐν τούτῳ πορευθεὶς εἰς τὸ ἐργοστάσιον τοῦ καλλιτέχνου ἐθαύμασε τὴν ὁμοιότητα τῆς εἰκόνης πρὸς τὴν μορφήν τῆς δουκίσσης, καὶ τοσοῦτον ὑπερηφανεύθη διὰ τοῦτο ὥστε ὠμολόγησε τῷ Ῥαφαήλῳ ὅτι αὐτῇ ἦτο ἡ δούκισσα αὐτή. Ἐπεθύμει δὲ καὶ ἀντίγραφον τῆς εἰκόνης διὰ τὸν οἶκόν του, ἣν παρήγγειλεν ὑποσχεθεὶς αὐτῷ ἐπιτυχίας καὶ ἀμοιβάς.

Οἱ ἐντιμοὶ τρόποι τοῦ δουκὸς ἠρέθισαν τὴν

εὐφύαν τοῦ νεανίου, ὥστε, ὑπερέβη ἑαυτὸν καλλι-
τεχνήσας τὰς δώδεκα τῆς Θεομήτορος εἰκόνας.
Τοσοῦτον δὲ ἐφέρετο πρὸς τὴν δούκισσαν ταπεινὸς
καὶ εὐλαβής, ὥστε ὁ δούξ, καὶ τοι αὐστηρὸς περὶ
ταῦτα, ἐπέτρεψεν αὐτῷ τὴν εἴσοδον εἰς τὰ δω-
μάτια αὐτῆς καὶ αὐτοῦ. Ἡ δὲ ὠραία γυνή, κολα-
κευομένη διὰ τὰς ὑπ' αὐτῆς ἐγειρομένας εὐγενεῖς
ἐμπνεύσεις, καὶ ἐπιθυμοῦσα νὰ διακοινώσῃ τὴν
λάμπριν τῆς καλλονῆς της, διὰ τῆς γραφίδος τοῦ
Ραφαήλου, ἐπροθυμοποιεῖτο νὰ παρέξῃ ἑαυτὴν εἰς
τὴν γραφίδα του. Οὗτος δὲ δὲν ἐχόρταινε παρατη-
ρῶν τὸ ἀριστοῦργημα τῶν χαρίτων καὶ τῆς ὡ-
ραιότητος, καὶ συχνάζων εἰς τὸ δουκικὸν μέγα-
ρον, κατάρθωσεν, ἐν διαστήματι ὀλίγων μηνῶν, νὰ
τελειώσῃ τὰς δώδεκα εἰκόνας, αἵτινες καὶ ἐστά-
λησαν εἰς τὸν Ἡγεμόνα Πάπαν. Οὗτος δὲ, εὐχαρι-
στῶν τὸν συγγενὴ διὰ τὸ δῶρον, ἐζήτησε τὸ ὄ-
νομα τοῦ καλλιτέχνου, ὅστις ζωγραφήσας διὰ θείας
γραφίδος τὴν ἀνασσαν τῶν ἀγγέλων, ἔμελλε διὰ
τὴν εὐφύαν αὐτοῦ νὰ φθάσῃ τοὺς μᾶλλον περιφῆ-
μους τῆς Ἰταλίας ζωγράφους. Ἐπευσε μὲν ὁ δούξ
νὰ ὀνομάσῃ τὸν Ῥαφαῆλ, οὗτος δὲ μετὰ μικρὸν
διετάρχη ὑπὸ Ἀλεξάνδρου τοῦ ς'. νὰ ὑπάγῃ εἰς
Ῥώμην.

Ἀπέθανεν ἤδη ὁ γέρον Σάνσιος, καὶ ὁ υἱὸς του,
νεανίας εἰσέτι, ἔμεινεν ὀρφανός, οὐδὲν ἔχων μέσον
πλὴν τῶν γραφίδων του καὶ τοῦ δουκὸς, ὅστις τὸν
συνέστησε θερμότερα εἰς τὴν εὐμένειαν τοῦ Πάπα.
Ὁ Ἀλεξάνδρος ὑπεδέχθη τὸν καλλιτέχνην μετὰ
πολλῆς ἀγαθωσύνης καὶ ἐδειξε τὰ ἔργα του εἰς τοὺς
περικλεσετέρους ζωγράφους, οἵτινες ἐπεκόσμου
τότε τὸ Βατικάνον διὰ τῶν θαυμασίων τῶν ἔργων·
ὁ δὲ Περούγιнос δεχεται εἰς τὴν τάξιν τῶν μαθη-
τῶν αὐτοῦ τὸν Ῥαφαῆλ, ὅστις διεκρίθη ἀμέσως.
Ἐργαζόμενος εἰς τὸ παρεκκλήσιον, ὅπερ ἐζωγρα-
φεῖτο τότε ὑπὸ τοῦ Μιχαὴλ Ἀγγέλου, ἐγένετο ἐ-
φάμιλλος τοῦ Περούγινου, καὶ ἀφείε τὸ ὕψος αὐτοῦ, ἐ-
σπούδαζε καὶ ἐμελέτα, κάλλιστον τύπον, τὴν φύ-
σιν. Ἀπεφάσισε δὲ νὰ καθιερώσῃ τὸ πρῶτον αὐ-
τοῦ δοκίμιον εἰς τὴν εὐγνωμοσύνην. Μαθὼν ὅτι ἡ
δούκισσα, ἥς οἱ μαγευτικοὶ χαρακτῆρες ἦσαν ἐγ-
κεχαραγμένοι εἰς τὸν νοῦν του, ἐγέννησε βρέφος,
ὅπερ ἦτο ἡ χαρὰ καὶ ἡ ἐλπίς τοῦ δουκὸς, ἐζωγρά-
φησε μητέρα θωπεύουσαν τὸ βρέφος της, καὶ ἀνε-
δείχθη διὰ τοῦ ἔργου τούτου ἄξιος νὰ ἀναβῇ εἰς
τὴν ὑψηλοτέραν τῆς φήμης βαθμίδα. Εὐτυχὴς δὲ
περίστασις ἔφερε τὸν δούκα εἰς Ῥώμην, ἵνα ἰδῇ
τὸν Πάπαν πάσχοντα θανάσιμον νόσον· ἐννοεῖται
ὅτι ἔσπευσε νὰ ἐπισκεφθῇ τὸν εὐνοούμενον ζω-
γράφον· τὸν εὔρε περατοῦντα τὴν *Μητρικὴν στορ-
γῇ* του, ὀνομαστὴν ἤδη εἰς τὴν σχολὴν τῆς Ῥώ-
μης, καὶ ἀνεγνώρισεν ὁμοιοτάτην τὴν δούκισσαν,
ἀλλὰ παρετήρησεν ὅτι ἡ κεφαλὴ τοῦ βρέφους ἦτο
ἀτελής. — Ἐπιθυμῶ, ἀπεκρίθη ὁ Ῥαφαῆλος, ἐπί-
σης πιστὴν καὶ τὴν εἰκόνα τοῦ βρέφους. — Ἀ-
γαθὴ τύχη, ὑπέλαβεν ὁ δούξ, ἡ δούκισσα ἤλθε μετ'
ἐμοῦ ἵνα ἀποχαιρετήσωμεν τὴν θνήσκουσαν ἀγιό-
τητά του, καὶ φέρει μεθ' ἑαυτῆς τὸν υἱόν. Αὐριον

δὲ σοὶ φέρω τὸ παιδίον, καὶ ἀντίγραφον τὴν μορ-
φήν, ἥτις εἶναι κατ' ἀλήθειαν ἀγγελικὴ.

Ὁ δὲ Ῥαφαῆλος ἐδέχθη τὴν πρότασιν. Ἡ καλ-
λίστη εἰκὼν τῆς *Μητρικῆς Στοργῆς* ἐτελειοποιήθη
μετὰ μικρὸν, καὶ προσπενέχθη εἰς τὸν δούκα καὶ
εἰς τὴν δούκισσαν ὡς τεκμήριον ἐπίσημον τῆς προ-
στασίας αὐτῶν πρὸς τὸν μικρὸν ζωγράφον τοῦ ἀρ-
γίλλου, τὸν οὐδέποτε λησμονοῦντα τὴν ἀγαθωσύ-
νην των. Ἡ ἐπαγωγὸς εἰκὼν, ἐπιδειχθεῖσα εἰς τὸ
Βατικάνον, ἔτυχε τῆς ἐπιδοκιμασίας τῶν μεγαλει-
τέρων καλλιτεχνῶν, φίλοι δὲ τῆς ἐπιστήμης, πλού-
σιοι καὶ δυνατοὶ ἐδίδον εἰς τὸν ποιητὴν ποσότητες
χρημάτων σημαντικὰς, ἀλλ' ὁ νεανίας καλλιτέχνης
τὰς ἀπεποιήθη, δικαιολογούμενος ὅτι ἡ εἰκὼν ἐπλη-
ρώθη παραγγελθεῖσα παρὰ τοῦ δουκὸς τοῦ Οὐρ-
βίνου.

Καὶ ὁ Ῥαφαῆλος τότε ἦτο μόλις δεκαοκταετής.
Περιγρήθη ἤδη τὸ πλεῖστον μέρος τῆς Ἰταλίας,
διέτριψε δὲ κατ' ἐξοχὴν εἰς Φλωρεντίαν, ὅπου δὲν
ἐχόρταινε σπουδάζων τὰς θαυμασίους γραφὰς τοῦ
Λεονάρδου Βίνσι, καὶ ἐμβαθύνων εἰς τὴν ὠραίαν
τέχνην τοῦ μεγάλου ἀνδρός. Πλουτίσας τὴν φλο-
γεράν φαντασίαν του δι' ἐκλεκτῶν θεμάτων, γα-
ρίεις δὲ καὶ ἀβρὸς καὶ ἀμώμητος κατὰ τὴν γρα-
φήν καὶ μάλιστα κατὰ τὴν πιστὴν διάθεσιν τῶν
σχημάτων, κατέστη ἤδη ἀριστος καὶ ὀνομαστός
καλλιτέχνης.

Ἰούλιος ὁ Δεύτερος, διαδεχθεὶς τὸν Πάπαν Ἀ-
λεξάνδρον, ὥρισε, τῇ συστάσει τοῦ περιφήμου ἀρ-
χιτέκτονος Βραμάντου, τὸν Ῥαφαῆλ ὡς ζωγρά-
φον κάλλιστον, ἵνα ἐπικαλλύνη διὰ τῶν πλουσιῶν
αὐτοῦ πλασμάτων τὸ Βατικάνον. Ὅτε ὁ Πάπας τὸν
εἶδε, θαυμάσας τὴν ἐκφρασιν καὶ τὸ ἐπαγωγὸν
τοῦ προσώπου καὶ τὸ δῶν βλέμμα, ὅθεν πυρίνη ἐ-
ξεχέετο ἡ μεγαλοφυΐα, παρήγγειλεν αὐτῷ τὸ πρῶ-
τον μεγάλην τινὰ εἰκόνα, ἀφίνων τὸ θέμα εἰς τὴν
ἐκλογὴν του. Ὁ δὲ Ῥαφαῆλος, ὅστις ἐμελέτα ἰδίως
τοὺς περιφήμους τῆς ἀρχαιότητος ἀνδρας, ἔλαβεν
ὡς θέμα — θέμα εὐρύτατον καὶ μεγαλοπρεπές —
τὴν Σχολὴν τῶν Ἀθηνῶν, παριστάνουσιν ὅμως διὰ
τῶν χαρακτῆρων τῆς ἱστορίας, τὸν Πλάτωνα, τὸν
Ἀριστοτέλην, τὸν Σωκράτην, τὸν Πυθαγόραν,
τὸν Διογένην, τὸν Ἀρχιμήδην καὶ τὸν Ζωροάστρην.
Καὶ τὸ ἀριστοῦργημα τοῦτο σύνθεσις τολμηρὰ καὶ
τελεία, ἀνεβίβασεν αὐτὸν εἰς τὴν πρώτην βαθμίδα
τῆς Ῥωμαϊκῆς σχολῆς, δι' ἧς καὶ ὀνομάσθη Ὁμη-
ρος τῆς ζωγραφικῆς.

Ἀπὸ τῆς ἐποχῆς δὲ ταύτης, ὁ Ῥαφαῆλος ἐξέ-
τεινε τὴν δόξαν του ἐπὶ τὴν Εὐρώπην ἅπασαν, καὶ
πάντες οἱ ἡγεμόνες ἐπροθυμοποιοῦντο νὰ κοσμή-
σωσι τὰ ἀνάκτορα αὐτῶν διὰ τῶν ἀθανάτων του
ἔργων. Φραγκίσκος δὲ ὁ Α'. ἠθέλησε νὰ τὸν φέρῃ
εἰς τὴν Γαλλίαν, στέλλων αὐτῷ σημαντικὴν ποσό-
τητα ἀργυρίου ἀντὶ τῆς εἰκόνης τοῦ Ἀρχαγγέλου
Μιχαὴλ, ἣν τῷ εἶχε παραγγίλει, ἀλλ' ὁ καλλιτέχ-
νης, θέλων νὰ δείξῃ ὅτι ἦτο γυνναῖος ὡς ὁ μο-
νάρχης αὐτός, ἔγραψε τὴν ἱερὰν Οἰκογένειαν, ἔρ-
γον ἀτιμῆτου ἀξίας, καὶ τὴν ἔπεμψε αὐτῷ δῶρον

Ὁ βασιλεὺς τῆς Γαλλίας, μέγας προστάτης τῶν τεχνῶν, τὸν ἠνάγκασε νὰ δεχθῇ δῶρόν τι ἄξιον τοῦ τε δωρητοῦ καὶ τοῦ πρὸς ὃν ἐδωρήθη. Πάλιν δὲ ἀνενέωνε τὴν πρότασίν του μετ' ἐπιμονῆς, καὶ τὸν προσεκάλει νὰ ἔλθῃ εἰς Παρίσιους, ὅπου τῷ ἤτοι-μάζετο, ἐντὸς τῶν ἀνακτόρων, ἐργαστάσιον πλούσιον καὶ καλόν. Ἀλλ' ὁ Πάπας Λέων, ὁ Δέκατος, ὠνόμαζε τὸν προσφιλῆ αὐτοῦ καλλιτέχνην διευθυν-τὴν τῆς οἰκοδομῆς τοῦ θόλου τοῦ Ἁγίου Πέτρου, καὶ τὸν ἐκράτει εἰς τὴν Ῥώμην, ὁρίσας σύνταξιν ἀνάλογον καὶ ἀξίαν αὐτοῦ. Ὁ δὲ Ῥαφαῆλος, ἀπα-ξιῶν νὰ ᾔναι ὀφειλέτης τοῦ Βασιλέως τῆς Γαλλίας, ἤρχισε γράφων δι' αὐτὸν τὴν Μεταμόρφωσιν τοῦ Σωτῆρος ἐπὶ τοῦ ὅρους Θαδῶρ, πλάσμα θαυμάσιον καὶ μεγαλοφυῆς, ἀριστοῦργημα τῆς ζωγραφικῆς τέχνης. Ἀλλ' αἱ δυνάμεις τοῦ ἀθανάτου ποιητοῦ τῆς εἰκόνης, κατεβάλλοντο ὁσημέραι, καὶ τὸ ἀρι-στοῦργημα τοῦτο ὑπῆρξε τὸ ἄσμα τοῦ κύκνου. Ὁ Ῥαφαῆλος μόλις τριάκοντα ἐξ ἑτῶν, κατεβίβρω-σκόμενος ἀπὸ τὸν ἔρωτα τῆς ἐπιστήμης καὶ τὴν κατὰχρησιν τῆς ἐργασίας, μόλις κατῴρθωσε νὰ ἐπι-θεωρήσῃ ἅπαξ τὴν Μεταμόρφωσιν, καὶ μαρασμὸς ἐντελής τὸν κατεβίβασεν εἰς τὸν τάφον.

Ἐτελεύτησεν εἰς τὰς ἀγκάλας Λέοντος τοῦ Δε-κάτου τείνων μὲν ὕστατον βλέμμα εἰς τὸ τελευ-ταῖον ἔργον του, κείμενον, θελήσει αὐτοῦ, παρὰ τὴν κλίνην τοῦ θανάτου, ἀλγῶν δὲ, ὅτι δὲν προφθά-νει νὰ τὸ ἐπιθεωρήσῃ καὶ πάλιν. Ἡ δὲ Ῥώμη καὶ ἡ Παπικὴ ἐπικράτεια πᾶσα ἐπενθηφόρησε διὰ τὸν θάνατόν του, καὶ αἱ ἐπικήδεια τιμαὶ ὑπῆρξαν ἄ-ξιαι βασιλέως. Ἄφησε θηνοῦντας φίλους καὶ θαυ-μαστάς, καὶ ἐκομίσθη ὑπὸ τῶν πολλῶν μαθητῶν του εἰς τὸν ναὸν τῆς ἀθανασίας.

Σεῖς νέοι ζωγράφοι καὶ ποιηταί, ὧν χάριν δι-έγραψα τὴν βιογραφίαν ταύτην, παῖδες, ὅσοι λημ-θάνετε τὴν πρώτῃν γραφίδα διὰ χειρὸς τρεμού-σης καὶ ἐπισφαλοῦς, ὀπλίσθητε διὰ τῆς γενναιοῦ-τος καὶ τῆς ὑπομονῆς. Πήλινα ἀγγεῖα ἐζωγράφει ὁ ποιητὴς τῆς Σχολῆς τῶν Ἀθηνῶν, τῆς ἱερᾶς Οἰ-κογενείας καὶ τῆς Μεταμορφώσεως τοῦ Σωτῆρος, ἀναγκάζεται δὲ νὰ δοκιμάζῃ τὴν εὐφύαν του διὰ μολυβδογραφήματος ἐπὶ τοῦ τοίχου τῆς πενιχρᾶς κατοικίας του καὶ νὰ ὑπομένῃ τὰς τυραννικὰς τοῦ πατρὸς ἰδιοτροπίας, καὶ ἵπτατο τέλος τῇ μόνῃ ду-νάμει τῆς θελήσεώς του, πρὸς τῆς ἐπιστήμης τὴν τελειότητα. Μηδὲ λησμονεῖτε ποτε τὴν ἱεράν ταύ-την ἀλήθειαν, ἣν ἐκήρυξε μὲν ἀνὴρ μεγαλοφυῆς, ἐπεκύρωσε δὲ ὁ χρόνος καὶ ἡ πεῖρα.

Ἡ μεγάλη φήμη ἀναλογεῖ πάντοτε πρὸς τὰ δυσχερῆ προσκόμματα, ἅτινα κατῴρθωσε νὰ νικήσῃ.

Μετάφρασις Γ. Χ. Ζ.

ΠΟΙΗΣΕΙΣ

Ο ΑΠΟΘΝΗΣΚΩΝ ΠΟΙΗΤΗΣ.

Ἐκ τῶν Ποιητικῶν Ἀρμονικῶν Λαμαρτίνου.

Ἀφρίζουσα τοῦ βίου μου ἡ ἀτυχὴς φιάλη,
Ἄωρος συνετρίβη,
Καὶ τῆς ζωῆς παρήκμασεν ἐν ὀδυρμῷ καὶ πάλῃ
Ἡ πενθηφόρος ἦδη.
Τὸν χρόνον πόθοι καὶ κλαυθμοὶ παρακαλοῦν εἰς μάτην
Ὁ χρόνος ἦδη τὸν χαλκὸν τὸν πένθιμον ἐγγίξει,
Καὶ τῶν κωδῶνων ἡ φωνὴ νεκρόσιμος βοῖζει,
Σημαίνουσα τοῦ θνήσκοντος τὴν ὥραν τὴν ἐσχάτην.

Νὰ ψάλω, ἢ τὴν τελευταίην τοῦ βίου νὰ θρηνήσω ;
Ἀφοῦ τῆς λύρας τὰς χορδὰς αἱ χεῖρές μου προσθίγουν,
Ἄς ψάλλω πρὶν τὰ ὄνειρα τὰ τῆς ζωῆς μου φύγουν,
Τὴν θρηνωδοῦσαν λύραν μου καὶ πάλιν ἄς τονίσω.
Ἄς ψάλλω, φίλοι, ἐπεὶ δὴ ὁ θάνατος μ' ἐμπνέει,
Καθὼς ὁ κύκνος μελωδεῖ τὸ ὕστατόν του μέλος,
Ὅταν πρὸς ὄχθας ἀφανεῖς καὶ μακαρίας πλέῃ
Καὶ τῆς ζωῆς του προνοῇ τὸ προσεγγίζον τέλος.

Ἄν ἔρωσ τις ἦν ἡ ψυχὴ καὶ ἁρμονία μόνον,
Ἵς ἐκπέμψῃ ἀσπασμὸν, ὡς ὕστατόν της τόνον.
Ἡ λύρα, ὅταν συντριβῇ, γλυκύτερον φθογγάζει,
Σβυνόμενος, λαμπρότερον ὁ λύχνος διαυγάζει,
Καὶ πρὶν ἐκπνεύσῃ, καθαρὸν τὸ φῶς του διαχύνει.
Ὁ κύκνος φῶτα οὐρανῶν ὄρεᾷ ἐνώπιόν του,
Ἄλλ' ὁ θνητὸς τὸ βλέμμα του καλύπτει ἐν ὀδύνῃ,
ἵνα θρηνήσῃ τὰς σκιάς τῶν πρῶτον ἡμερῶν του.

Εἶναι λοιπὸν ὁ βίός μας ἀντάξιος τῶν θρηνῶν,
Εἷς ἥλιος καὶ ὁ αὐτὸς, ἐρχόμενος καὶ κλίνων,
Ἡμέραι πᾶσαι ὅμοιαι, καὶ ὅτι φέρ' ἡ μία
Ἡ ἄλλη τ' ἀφαρπάζει.
Δεινὰ καὶ θλίψεις καὶ ποτέ τις πλάνος ὀπτασία,
Καὶ ὁ θνητὸς εἰς τὰ δεινὰ τοῦ βίου του στενάζει.

Αἶ ! ἄς θρηνῇ ὅστις θνητὸς τῷ βίῳ προσεδέθη
Καὶ τὸν συνέχ' ὑπόδουλον τῶν πόθων του ἡ μέθη,
Ὅστις τὸ μέλλον θεωρεῖ μὲ τὰς ἐλπίδας πίπτον, —
Ἐγὼ μηδόλως εἰς τὴν γῆν τὰς ρίζας μου καλύπτων,
Ἐγὼ ἀλύπως τῆς ζωῆς ἀφίνω τὰς μαγείας,
Ὡς φύλλον διωκόμενον εἰς νύκτα τρικυμίας.

Ὁ ποιητὴς, ὡς τὰ πτηνὰ τὰ φεύγοντα, δὲν κτίζει
Τὴν φωλεάν του εἰς τὴν γῆν, οὐδ' εἰς τὰ δάση μένει,
Ἐπὶ τὸ κύμα, ὡς αὐτὰ, πετᾷ καὶ πτερυγίζει,
Μακρόθεν ᾄδει καὶ περᾷ, ἢ γῆ τῷ εἶναι ξένη.
Καὶ ἄγνοοῦν οἱ ἄνθρωποι τίς εἶν' ὁ ψάλλων, μόνον
Ἀκούουν τὸ κιθάρισμα ἀσμάτων καλλιφώνων.

Οὐδεὶς ὠδήγησέ ποτε τὴν ἀπειρόν μου χεῖρα,
Ἀλλ' ἤχησεν ἀδίδακτος ἡ νεαρά μου λύρα.
Ἵ ! τὰς ἐμπνεύσεις τ' οὐρανοῦ ὁ ἄνθρωπος μανθάνει ;
Μανθάνει νὰ κατέρχεται ὁ ῥύαξ εἰς λειμῶνα ;
Νὰ ἵπταται ὁ ἀετὸς, εἰς εὐανθὴ ροδῶνα
Ἡ μέλισσα τὸν γλυκερὸν χυμὸν τῆς νὰ βυζάνῃ ;